

Full diocesà

8 de març del 2020

p4 —Entrevista a David Guindolain

p5 —Més informació sobre el recés de Quaresma

Mirar el Crucificat

Una citació de la Segona Carta als Corintis —«En nom de Crist us demanem que us reconcilieu amb Déu» (2Co 5,20)— és el punt de partença del Missatge de Quaresma 2020 del papa Francesc. El Pontífex dóna cinc consells als cristians perquè «escoltem la crida a deixar-nos reconciliar amb Déu, fixem la mirada del cor en el Misteri Pasqual i ens convertim a un diàleg obert i sincer amb el Senyor».

El Misteri Pasqual, font de conversió «L'alegria del cristià brota de l'escolta i de l'acceptació de la Bona Notícia de la mort i resurrecció de Jesús: el *kerygma*», indica el Papa. I prossegueix: «Qui creu en aquest anunci rebutja la mentida de pensar que som nosaltres els qui donem origen a la nostra vida, mentre que en realitat neix de l'amor de Déu Pare.» En canvi, «si preferim escoltar la veu persuasiva del "pare de la mentida" (cf. Jn 8,45) correm el risc d'enfonsar-nos en l'abisme del contrasentit, experimentant l'infern ja aquí a la terra, com lamentablement ens testimonien molts fets dramàtics de l'experiència humana personal i col·lectiva», afegeix.

Per a Francesc, «la Pasqua de Jesús no és un esdeveniment del passat: pel poder de l'Esperit Sant és sempre actual i ens permet de mirar i tocar amb fe la carn de Crist en tantes persones que sofreixen».

(Continua a la pàgina 6.)

«La seva cara es tornà resplendent com el sol»

Diumenge II de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

(12,1-4a)

Salm responsorial

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.

(Salm 32)

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

(1,8b-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls

i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués resuscitat d'entre els morts.

(17,1-9)

«Pere va dir a Jesús: "Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies"»

«Escolteu-lo»

Joan Mir Tubau, prev.

En el relat de la Transfiguració de Jesús, enguany segons la versió de Mateu, hi trobem elements literaris manllevats a l'Antic Testament: hi ressona l'episodi del Sinaí i altres imatges simbòliques, pròpies de la literatura apocalíptica, que serveixen per a subratllar la presència i proximitat de Déu.

S'esmenten dos grans personatges de l'Antic Testament: Moisès i Elies, que representen la Llei i els profetes i, per tant, l'Antiga Aliança. També hi reconeixem algunes semblances amb el relat del Baptisme de Jesús: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat.»

La veu que surt del núvol revela la divinitat de Jesús. Ell és el nou Moisès; per això cal escoltar-lo, obeir-lo, seguir-lo. Pere, Jaume i Joan es prostren de front a terra en senyal de reconeixement.

La Transfiguració és signe i anunci de la Resurrecció. Però no hi ha resurrecció sense baixar de la muntanya i submergir-se de nou en la realitat de cada dia i intentar transformar-la segons el voler de Déu. I en aquesta missió cal comptar amb la incomprensió, el rebuig, la creu. Així ho va viure Jesús, i així s'ha de preparar per a viure-ho qui vulgui ser deixeble seu.

La Transfiguració és per a Pere, Jaume i Joan un moment privilegiat en el seu camí personal de creixement espiritual: prenen consciència de la grandesa i fortalesa d'aquell a qui segueixen i en qui han posat tota la seva confiança.

La imatge

Jesús, amb la cara resplendent com el sol i els vestits blancs com la llum, en companyia de Moisès i Elies, i, per arrodonir-ho, amb la veu del Pare que el proclama com a Fill, atorga als deixebles un tast de la benaurança celestial.

Tant, que només gosen dir de fer-hi tres cabanes, que la visió no tingui fi. Tanmateix, baixaran de la muntanya i viuran els moments durs de la creu.

La Transfiguració de Crist (1830). F. Rosaspina

Agenda

Lit. hores: Setmana II

9 dilluns

— Santa Francesca Romana
— Sant Pacià
— Sant Gregori Nisè
Dn 9,4b-10/Salm 78/Lc 6,36-38

10 dimarts

— Sant Caius
— Sant Cándid
— Sant Melitó
Is 1,10.16-20/Salm 49/Mt 23,1-12

11 dimecres

— Sant Eulogi de Còrdova
— Santa Àurea (Oria)
Jr 18,18-20/Salm 30/Mt 20,17-28

12 dijous

— Sant Innocenci I
— Sant Lluís Orione
Jr 17,5-10/Salm 1/Lc 16,19-31

13 divendres

7è. aniversari de l'elecció del Papa Francesc
— Sant Nicèfor
— Sant Roderic
— Santa Patrícia
Dia d'abstinència
Gn 37,3-4.12-13a.17b-28/Salm 104/Mt 21,33-43.45-46

14 dissabte

— Santa Florentina
Mi 7,14-15.18-20/Salm 102/Lc 15,1-3.11-32

15 diumenge III Quaresma /Cicle A

— Santa Madrona
— Santa Lluïsa de Marillac
Ex 17,3-7/Salm 94/Rm 5,1-2.5-8/Jn 4,5-42

«El Sínode és escoltar què espera Déu de l'Església de Vic»

David Guindulain Rifà és sacerdot jesuïta. Nascut a Barcelona i vinculat a Sant Pere de Torelló, fa cinc anys que viu a la Cova de Sant Ignasi de Manresa.

Per què és important el Sínode Diocesà de Vic?

Aquest Sínode neix de la necessitat d'escoltar què espera Déu de l'Església de Vic, en un moment en què sentim que toquem fons. L'actitud d'anar cadascú a la seva, promoguda des dels mitjans de comunicació, fa que la generositat que Crist encarna no sigui de moda; i els cristians som els primers a ser víctimes i actors d'aquesta manera de fer. El Sínode, doncs, és una ocasió per a mirar-nos entre nosaltres, escoltar-nos i sentir la resposta audaç i creativa que la Paraula de Déu desvetllarà.

Què ha representat per a vostè ser membre de la comissió preparatòria del Sínode?

Personalment, em considero afortunat de poder formar part de la comissió preparatòria. Com a jesuïta, la nostra

vocació és estar atents i disponibles a les necessitats de l'Església local i universal.

És rellevant la nostra participació en el Sínode?

Sens dubte. No podem esperar que les respostes arribin de dalt a baix. Si fem una relectura d'aquells fets recents que anomenem «històrics», veurem la importància que ha tingut la mobilització social en favor d'una societat més justa.

PORTES OBERTES

15.03.2020 (10-13H)

Visites guiades i acció teatralitzada «Records de pupitre»

 Seminari / Vic

 seminari vic.cat

Pròxima parada del Sínode: el recés de Quaresma

Ja hi ha 140 grups i 1.500 persones apuntades

Els 140 grups sinodals que s'han format per l Sínode per l'Esperança ja fa setmanes que es reuneixen. Són més de 1.500 persones que —amb l'ajuda de l'Esperit Sant— estan fent molt bona feina. Sabem, però, que moltíssima més gent voldria participar en el Sínode i per diferents motius del no han pogut formar part de cap grup sinodal.

Ara tots —tant els qui participem en un grup sinodal com els qui no han pogut participar-hi— podem viure el Sínode participant en el recés de Quaresma que tindrà lloc el dissabte 21 de març al Seminari de Vic. Com ja es va anunciar en el Full Diocesà de la setmana passada, el recés de Quaresma del bisbat de Vic serà dirigit pel cardenal José Tolentino de Mendonça (Madeira, 1965), el qual va dirigir el recés de Quaresma del Sant Pare del 2028.

Tolentino de Mendonça reflexiona sobre alguns dels principals problemes de la nostra societat. Segons el cardenal lusità, «les nostres societats occidentals viuen un canvi silenciós de paradigma: l'excés (d'emocions, d'informació, d'expectatives, de requeriments) atropella l'ésser humà i l'empeny a un estat de fatiga, del qual cada vegada és més difícil tornar».

En la seva obra l'autor també ens convida a sortir de la teranyina de la rutina per deixar-nos sorprendre: «Quan tot es torna obvi i regalat, no hi ha lloc per a la sorpresa. Cada dia és idèntic a l'anterior. Els sentits s'adormen. El gran repte és tornar a mirar-ho tot per primera vegada, deixar-se enlluernar per la sorpresa de cada dia.»

Mendonça ens convida a sortir de la rutina i a deixar-nos sorprendre

SÍNODE
PER L'ESPERANÇA
BISBAT DE VIC 2019-22

21 de març de 2020

RECÉS DE QUARESMA

Dirigit pel cardenal
José Tolentino Calaña
de Mendonça

Seminari de Vic

Horari

- 9.30 Acolliment – cafè
- 10.00 Pregària inicial
- 10.15 Meditació
Pregària personal
- 12.15 Pregària comunitària
- 13.15 Dinar (10€)
- 15.00 Meditació
Pregària personal
- 16.45 Pregària final
- 17.00 Comiat

Data límit inscripció 16 de març
Inscripcions: registre@bisbatvic.org - 93 883 2655

Un altre dels aspectes que Tolentino ens convida a pensar és l'art del perdó: «Tots necessitem el perdó. L'acte de perdonar és una declaració unilateral d'esperança. El perdó no és un acord. Si espero que el qui m'ha oprimat vingui a trobar-me i m'arrenqui la tristesa, ja puc anar esperant. El perdó és un gest unilateral que emmudeix la veu de la venjança i creu que a darrere del qui m'ha ferit hi ha un ésser humà vulnerable, capaç de canviar. Perdonar és creure en la possibilitat de transformació, començant per la pròpia.»

El dissabte 21 de març una de les persones més rellevants d'Europa ens oferirà una visió original que d'una manera clara afronta els temes que afecten el nostre dia a dia. T'ho podràs?

«Compartir amb caritat fa l'home més humà»

Missatge del Sant Pare per a la Quaresma 2020

(Prové de la pàgina 1.)

Urgència de conversió

El Papa indica que «és saludable contemplar més a fons el Misteri Pasqual, pel qual hem rebut la misericòrdia de Déu. L'experiència de la misericòrdia, efectivament, és possible tan sols en un diàleg de cor a cor, d'amic a amic. Per això l'oració és tan important en el temps quaresmal».

I és que, «més que un deure, ens mostra la necessitat de correspondre a l'amor de Déu, que sempre ens precedeix i ens sosté. De fet, el cristià resa amb la consciència de ser estimat sense merèixer-ho. L'oració pot assumir formes diferents, però el que veritablement compta als ulls de Déu és que penetri dins de nosaltres, fins a arribar a tocar la duresa del nostre cor, per a convertir-se cada vegada més al Senyor i a la seva voluntat».

L'apassionada voluntat de Déu per dialogar amb els fills

«El fet que el Senyor ens ofereixi una vegada més un temps favorable per a la nostra conversió, mai no hem de donar-ho per descomptat. Aquesta nova oportunitat hauria de suscitar en nosaltres un sentit de reconeixement i sacsejar el nostre ensopiment. Malgrat la presència —a vegades dra-

màtica— del mal en la nostra vida, igual que en la vida de l'Església i del món, aquest temps que se'ns ofereix per a un canvi de rumb manifesta la voluntat tenaç de Déu de no interrompre el diàleg de salvació amb nosaltres.»

Una riquesa per compartir, no per acumular

Per a Francesc, «posar el Misteri Pasqual en el centre de la vida significa sentir compassió per les nafres de Crist crucificat presents en les nombroses víctimes innocents de les guerres, dels abusos contra la vida tant del no nascut com de l'ancià, de les múltiples formes de violència, dels desastres mediambientals, de la distribució injusta dels béns de la terra, del tràfic de persones en totes les seves formes i de la set desenfrenada de guanys, que és una forma d'idolatria».

Finalment, el Papa adverteix que «avui continua essent important recordar als homes i dones de bona voluntat que han de compartir els seus béns amb els més necessitats mitjançant l'almoina, com a forma de participació personal en la construcció d'un món més just», perquè «compartir amb caritat fa l'home més humà, mentre que acumular comporta el risc que s'embruteixi, ja que es tanca en el seu propi egoisme. Podem i devem anar fins i tot més enllà, considerant les dimensions estructurals de l'economia».

«Hi ha punts del Concili que continuen vigents»

Mn. Joan Pujol, prevere d'Urgell

Mn. Joan Pujol és arxiprest de la Noguera i rector de Santa Maria de Balaguer. La seva tasca en el Concili Provincial Tarraconense (CPT) fou principalment la relació amb els mitjans de comunicació social (MCS), les notes de premsa de les sessions de Sant Cugat i la participació activa en les deliberacions de la Secretaria General.

Quin és el record més intens dels dies de la celebració del CPT?

Abans de la celebració del Concili, l'etapa de preparació ja va significar per a mi un enriquiment espiritual i pastoral extraordinari, de contacte amb moltes persones significatives i una experiència important de sinodalitat i de treball en comú, sobretot en la tasca encomanada per la Secretaria del CPT de contacte amb els MCS. En el treball de grup i en les sessions del Concili a Sant Cugat i a Tarragona, l'experiència espiritual i pastoral es va veure potenciada amb el diàleg, les intervencions i el contacte amb moltes i diverses realitats pastorals, posades en comú, reflexionades conjuntament i finalment votades amb responsabilitat. Una experiència que ha marcat la meua vida i el meu ministeri sacerdotal.

Quins van ser els temes en què va intervenir més i com era el clima de treball?

Allà ressonaven amplament les propostes que es votaven en les sessions plenàries. «L'anunci de l'evangeli a la nostra societat», nucli del primer tema, és el que em va suscitar més interès, per la seva actualitat en aquell moment. El fruit del Concili Provincial amb les seves 170 propostes ha estat un magnífic mosaic d'iniciatives pastorals que han anat arrelant de mica en mica a les diferents parròquies i bisbats i han donat lloc a moltes reflexions en els Consells Presbiterals i Pastorals. El clima que es va crear i viure va ser molt significatiu i d'aquest esdeveniment han nascut i s'han enfortit amistats i iniciatives pastorals, apreses en el decurs dels debats i aplicades a diferents parròquies.

Què ha significat per a Catalunya el CPT i en quins punts cal continuar treballant?

Crec sincerament que el mateix fet de la seva acurada pre-

paració i la seva celebració, festiva i significativa de la unitat i la diversitat de l'Església que peregrina a les diòcesis amb seu a Catalunya, és potser el valor més important del CPT. Una experiència de sinodalitat, de comunió entre els diferents bisbats, de germanor i de llibertat a l'hora de manifestar i defensar les opinions i propostes pastorals. Hi ha punts que continuen vigents actualment: «Com evangelitzar avui en un món pluralista i secularitzat?» «Com renovar les nostres comunitats cristianes, especialment les parròquies?» «Com intensificar el procés de la iniciació cristiana i de la formació continuada?» Tot això serà possible si som capaços de recuperar l'esperit i les resolucions del CPT i posar-les en pràctica.

El *kerygma*, inici i fonament de tota vida cristiana

Romà Casanova, bisbe de Vic

La vida cristiana té inici en el baptisme, però no podem oblidar un altre element fonamental. Em refereixo a l'acolliment de la bona notícia de l'amor de Déu, en Jesucrist el seu Fill. En una sola paraula: la conversió. De fet, la vida cristiana té la seva primera arrel en l'escolta. Ningú per ell mateix no pot arribar a descobrir Jesucrist, revelador del Pare i redemptor de la humanitat, sense que un altre li ho faci arribar. La mediació de l'Església, a través d'un o més dels seus membres, sempre és necessària. En realitat, l'Església és la nostra mare que ens engendra en la fe per l'anunci de la Paraula salvadora.

En altres temps la persona naixia a la fe per la pertinença a una societat cristiana. Tanmateix, en aquest cas feia faltar un procés d'iniciació després del baptisme, amb un trobament amb Crist viu, perquè la persona batejada acceptés el do rebut. En aquests moments són una minoria els qui són batejats en la seva infantesa. Per això, ara és més important que mai en aquesta terra, des dels inicis del cristianisme, que els qui coneixem Crist fem un anunci clar i explícit de Crist, perquè moltes persones el puguin trobar, i, amb ell, l'alegria: «La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús» (Fran-

cesc, *Evangelii gaudium*, 1). No oblidem que tota persona té dret que li sigui anunciat l'Evangeli, també aquí i ara.

Sense aquest fonament no hi ha vida veritablement cristiana

L'anunci de l'Evangeli té un nucli fonamental que és capaç de desvetllar, amb la força de l'Esperit Sant, l'adhesió a Crist en el qui l'acull en el seu cor. Francesc, papa, ho expressa amb aquestes paraules: «Jesucrist t'estima, ha donat la vida per salvar-te; i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (ibídem, 164). En el temps de Quaresma hem de fer ben nostre aquest anunci salvador, perquè sense aquest fonament no hi ha vida veritablement cristiana. «L'alegria del cristià brota de l'escolta i de l'acceptació de la Bona Notícia de la mort i resurrecció de Jesús: el *kerygma*. En ell es resumeix el Misteri d'un amor "tan real, tan veritable, tan concret, que ens ofereix una relació plena de diàleg sincer i fecund (*Christus vivit*, 117)» (Francesc, *Missatge Quaresma 2020*). En aquest canvi d'època se'ns demana als cristians de viure en l'essencial, d'anar a la nostra arrel que s'expressa en el *kerygma*, a fi que sigui vida per a nosaltres i anunci d'alegria per als nostres germans.

